RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 112.681 van 19 november 2002
in de zaak A.86.377/XIV-10.211.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat H. DE PONTHIERE,
kantoor houdende te 8900 IEPER,
Lombaardstraat 23

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 12 december 1972 en van Oekraïense nationaliteit, op 7 oktober 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 1999 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 14 september 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 augustus 1999;

Gelet op het arrest nr. 89.081 van 25 juli 2000 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen;

Gelet op de beschikking van 24 november 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 27 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 6 november 2002 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat H. DE PONTHIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur C. LECHAT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 16 juni 1998 en verklaart zich vluchteling op 19 juni 1998.

1.2. Op 14 september 1998 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 12 augustus 1999 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

> "(...)
> Betrokkene werd verhoord op 2 februari 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Antychin.
> Uit zijn verklaringen blijkt dat betrokkene, van Russische origine, vanaf december 1992 problemen zou gekregen hebben met Tataren op de Krim te Oekraïne. Betrokkene zou toen een fotowinkel hebben gehad en zou vanaf deze periode afgeperst zijn door leden van de Tataarse maffia omdat hij zogezegd moest betalen om op Tataarse grond te staan. Betrokkene zou hebben geweigerd te betalen en enkele dagen later zouden de maffialeden opnieuw betalingen hebben geëist. Betrokkene zou daarop naar de politie zijn gegaan, die hem beloofd zou hebben een oogje in het zeil te houden. Twee dagen later zouden de maffialeden nogmaals zijn opgedaagd in betrokkenes winkel en toen zou betrokkene hebben toegegeven aan de chantage. Betrokkene zou een percentage van 50% op zijn inkomsten betaald hebben. Het bedrag zou elke dertigste van de maand opgehaald zijn en zou bestaan hebben uit een bepaald vastgesteld bedrag in de zomermaanden en uit een ander vastgesteld bedrag in de wintermaanden. Betrokkene zou de

inkomsten van zijn winkel thuis hebben bewaard en zou daags voor de dertigste het nodige geld van thuis hebben meegenomen naar de winkel. Toen betrokkenes echtgenote, zes maanden zwanger, op 10 augustus 1995 van de winkel huiswaarts zou zijn gekeerd, zou ze ontvoerd zijn door leden van de Tataarse maffia die zich verplaatsten in een buitenlandse wagen. Volgens betrokkene zouden drie personen zijn uitgestapt, betrokkenes echtgenote hebben meegenomen naar een bos en hebben verwond aan de borst. Betrokkenes echtgenote zou ongeveer één maand later zijn ontslagen uit het ziekenhuis. Ze zou door de aanranding een miskraam hebben gehad. Er zou een klacht bij de politie zijn neergelegd, die de zaak zou hebben onderzocht. In 1995 of 1996 zou de grootmoeder van zijn echtgenote een brief naar een krant hebben geschreven om Tataren aan te klagen. Sinds 1995 zouden meermeels anonieme dreigbrieven aan betrokkenes deur zijn bevestigd en in zijn bus zijn gestopt, afkomstig van Tataarse organisaties. Op 1 november 1997 overleed de grootmoeder. In december 1997 zouden de maffialeden 70% van betrokkenes inkomsten hebben geëist. Betrokkene zou één van hen hebben herkend en hebben geïdentificeerd als J. (alias K.). Betrokkene zou hebben geweigerd en zou J. hebben aangegeven bij de politie in januari 1998. Hij zou sindsdien geen betalingen aan de maffia meer hebben gedaan. In mei 1998 zou betrokkene zijn aangevallen en zou de winkel bijna in brand zijn gestoken door de Tataarse maffia. Betrokkene zou nogmaals J. hebben herkend. Volgens betrokkene zou de politie nog diezelfde dag ter plaatse zijn gekomen en zou er een onderzoek zijn geopend dat echter drie weken later zou geseponeerd zijn. Betrokkene vermoedt dat zijn klacht niet in overweging werd genomen omdat de onderzoeker van Tataarse origine geen Russen wou helpen. Op 1 of 2 juni zou betrokkene bij de rechtbank klacht zijn gaan indienen tegen de onderzoeker omdat die hun vorige klacht zou hebben geseponeerd. Op de rechtbank zouden betrokkene en zijn echtgenote hun interne paspoorten hebben moeten afgeven. In ruil daarvoor zouden ze een ontvangstbewijs hebben gekregen waarop een opsomming van de afgegeven documenten zou hebben gestaan, en de datum waarop ze moesten terugkeren. Op 12 of 13 juni 1998 zouden J.l en drie andere personen de deur van betrokkenes huis hebben ingetrapt en zouden deze personen aan betrokkene en zijn echtgenote de documenten hebben laten zien die zij aan de rechtbank zouden hebben afgegeven. Betrokkene en zijn vrouw, K. T. zouden hierop op 15 juni Oekraïne hebben verlaten. Op 16 juni 1998 zou betrokkene in België zijn aangekomen en op 19 juni 1998 vroeg hij asiel aan. Hij was in het bezit van zijn geboorteakte, zijn huwelijksakte, zijn militair boekje en zijn rijbewijs. Op 5 juli 1998 werd zijn zoon in België geboren.

Betrokkene legde ter ondersteuning van zijn asielaanvraag de volgende documenten op het Commissariaat-generaal neer: pamfletten van Tataarse nationalistische groepen, krantenartikel en een medisch attest van zijn echtgenote.

Er moet worden opgemerkt dat er tegenstrijdigheden aanwezig zijn tussen betrokkenes opeenvolgende verklaringen en tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn relaas op ernstige wijze ondermijnt. Zo beweerde betrokkene dat hij afgeperst werd door de Tataarse maffia, maar over deze afpersing legden betrokkene en zijn vrouw tegenstrijdige verklaringen af. Betrokkene verklaarde dat hij het geld van de winkel thuis bewaarde en op de dag van de betaling een vast bedrag meenam naar de winkel. Zijn echtgenote verklaarde echter : 'Ik veronderstel dat mijn echtgenoot het geld verzamelde in de winkel, want thuis lag het niet.'. Verder verklaarde zij dat haar echtgenoot elke maand een variabel bedrag betaalde, dat bepaald werd doordat de maffialeden in de boeken kwamen kijken. Betrokkene verklaarde een vast zomertarief en een vast wintertarief te betalen. Betrokkene spreekt bij de Dienst Vreemdelingenzaken over een maffialid dat hij herkende, Abraham genaamd. In het onderhoud bij het Commissariaat-generaal sprak betrokkene niet meer over Abraham, maar over een J. (bijnaam : K.). Ook legden betrokkene en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen af over de ontvoering van betrokkenes echtgenote. Zo beschreef betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken het voertuig waarmee zijn echtgenote werd ontvoerd als een Lada, model 7, kleur : beige, terwijl zijn echtgenote geen beschrijving kon geven van de auto. Aangezien betrokkenes echtgenote beweerde alleen te zijn geweest toen ze werd ontvoerd, is het eigennaardig dat haar man wel zou weten hoe de auto eruit zag en zij niet. Bovendien kon betrokkene op het Commissariaat-generaal enkel nog specifiëren dat het om een buitenlandse wagen ging, doch diende hij de kleur en het merk schuldig te blijven. Verder verklaarde betrokkene dat de verkoper de winkel openhield op het ogenblik dat hij en zijn echtgenote op de rechtbank waren. Betrokkenes echtgenote verklaarde echter dat (de) winkel op dat ogenblik gesloten was.

Niettegenstaande het bestaan van Tataarse nationalistische maffiagroepen in de Krim dient er te worden opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat betrokkene geen bescherming zou krijgen van de autoriteiten. Uit recente informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (Amnesty International, Country Report 1998) blijkt immers niet dat Russen in de Krim gediscrimineerd worden door de Tataren of door de Oekraïners. Integendeel, volgens Country Reports on Human Rights Practices for 1998, zouden de Tataren te lijden hebben onder de discriminatie door de Russische meerderheid. Aangezien de Russen in de Krim zowel op politiek als cultureel vlak de overhand hebben is het onwaarschijnlijk dat betrokkene niet op bescherming van de overheid zou kunnen rekenen omwille van zijn Russische origine. Daarenboven beweerde betrokkene dat de maffialeider, J., door de politie gezocht werd, hetgeen

verder de geloofwaardigheid van betrokkenes thesis, dat hij niet op bescherming van de overheid kon rekenen, ondermijnt.

De door betrokkene neergelegde identiteitsdocumenten herstellen de ongeloofwaardigheid van zijn relaas niet daar hun identiteit niet in twijfel wordt getrokken. Verder legde betrokkene nog documenten neer ter staving van zijn vervolging door Tataren. Op grond van ernstige tegenstrijdigheden en op grond van objectieve informatie kunnen deze de geloofwaardigheid ervan niet herstellen.

Gezien bovenstaande redenen (objectieve informatie en tegenstrijdigheden) kan er geen geloof worden gehecht aan betrokkenes relaas en kan in hoofde van betrokkene niet besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 14 september 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidig(e) omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaringen, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).”.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering.

Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat de tweede verwerende partij uitdrukkelijk afstand heeft gedaan van deze exceptie ter terechtzitting, zodat deze exceptie niet wordt onderzocht;

3. Over de grond van de zaak.

3.1. Overwegende dat verzoeker een enig middel ontwikkelt, dat als volgt luidt:

“Schending van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de Conventie van Genève, van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950, afwezigheid van redenen en op zijn minst een manifeste appreciatiefout;

doordat (eerste onderdeel) :

de bestreden administratieve beslissing aan het woord 'thuis' een manifeste foutieve appreciatie geeft in de zinsnede : 'Betrokkene verklaarde dat hij het geld van de winkel thuis bewaarde en op de dag van de betaling een vast bedrag meenam naar de winkel, (z)ijn echtgenote verklaarde echter : Ik veronderstel dat mijn echtgenoot het geld verzamelde in de winkel, want thuis lag het niet', terwijl op het ogenblik van de betwiste feiten, de echtgenoten nog niet gehuwd waren en het dus duidelijk is dat (de) verzoekende partij met 'thuis', het huis van zijn (haar) moeder bedoelde, huis waar hij (zij) op dat ogenblik verbleef, terwijl zijn (haar) echtgenote het heeft over de gemeenschappelijke woning, sinds het huwelijk;

De administratieve beslissing haalt dus twee betekenissen door elkaar, zodat er geen sprake kan zijn van tegenstrijdigheden.

en doordat (tweede onderdeel) :

de bestreden administratieve beslissing de verklaringen vergelijkt tussen de echtgenoten omtrent de feiten die deels gebeurden vóór hun huwelijk, met name de betalingen aan de Maffia, terwijl er eigenlijk slechts één volwaardige getuige was, met name de verzoekende partij zelf,

overigens de enige eigenaar van de fotowinkel en zijn (haar) echtgenote slechts na hun samenwonen, dan nog slechts als een getuige uit de tweede hand kan worden beschouwd;

Al hetgeen zijn echtgenote weet omtrent de afpersing door de Tataren, heeft zij vernomen van de verzoekende partij. Zelf was zij immers geen getuige. In den beginne woonden de partijen zelfs niet eens samen, zodat de verklaringen van zijn (haar) echtgenote onjuist kunnen zijn, daar zij niet volledig op de hoogte was.

en doordat (derde onderdeel) :

de bestreden beslissing aan de verzoekende partij verwijt niet (meer) te spreken over een zekere 'Abraham', terwijl (de) verzoekende partij absoluut geen enkele 'Abraham' kent en 'Abraham' overigens een joodse naam is die noch bij Tataren, noch bij Ukraïners voorkomt;

(De) Verzoekende partij maakt voorbehoud hieromtrent terug te komen na kennisname van het administratief dossier, want het is voor de verzoekende partij een raadsel, hoe de naam van 'Abraham' in het dossier is terecht gekomen.

en doordat (vierde onderdeel) :

aan de verzoekende partij verweten wordt een tegenstrijdige verklaring te hebben afgelegd over de ontvoering van de echtgenote van de verzoekende partij op 10 augustus 1995, terwijl (de) verzoekende partij helemaal geen getuige was van deze ontvoering, daaromtrent ook nooit een verklaring heeft afgelegd (of willen afleggen) en er blijkbaar per vergissing werd genoteerd dat deze ontvoering zou gebeurd zijn met een Lada, model 7, kleur : beige, terwijl zulks de beschrijving is van de eigen auto van de verzoekende partij en geenszins de beschrijving van de auto waarmee de ontvoering zou zijn gebeurd; Dat op het einde van het interview hem (haar) blijkbaar de vraag werd gesteld met welke auto de ontvoering had plaats gegrepen, terwijl de verzoekende partij dacht dat er een vraag gesteld werd over zijn (haar) eigen auto, waarover hij (zij), net vóór het stellen van de vraag, een gesprek had gevoerd met de tolk;

en doordat (vijfde onderdeel) :

de bestreden administratieve beslissing wijst op een tegenstrijdigheid tussen de verklaring van de verzoekende partij omtrent de vraag of de winkel nu al dan niet open was op het ogenblik dat de echtgenoten naar de rechtbank waren, terwijl de verzoekende partij duidelijk moet verklaard hebben dat hij (zij) aan de verkoper het bevel gaf de winkel te sluiten, zodat de winkel in de voormiddag open was en in de namiddag gesloten;

Dat zulks toch allemaal details zijn, die niet van aard zijn, de essentiële redenen voor het politiek asiel te ontkrachten;

en doordat (zesde onderdeel) :

de bestreden administratieve beslissing zich steunt op 'recente informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (Amnesty International, Country Report 1998)' en dat volgens die informatie 'de Tataren te lijden hebben onder de discriminatie door de Russische meerderheid' en 'Aangezien de Russen in de Krim zowel op politiek als cultureel vlak de overhand hebben is het onwaarschijnlijk dat betrokkene niet op bescherming van de overheid zou kunnen rekenen omwille van zijn Russische origine', terwijl het één het andere niet uitsluit, en het niet is omdat volgens een bepaalde informatie Tataren in het algemeen zouden worden gediscrimineerd, dat er niet anderzijds burgers in de Krim zouden zijn, die effectief bedreigd worden door Tataarse extremisten, waarvan de administratieve beslissing overigens het bestaan niet ontkent en zoals door de verzoekende partij en zijn (haar) echtgenote in detail beschreven;

Dat het belangrijk is op te merken dat de Tataren, ook vóór hun deportatie door Stalin omwille van de houding van een deel van de bevolking tijdens de Duitse bezetting gedurende de 2de wereldoorlog, in het Zuiden van de Krim waren gevestigd, dus rond Alusta (W.P., trefwoord KRIM, p. 377).

Dat overigens in Alusta, reeds in 1992 gewelddadige rellen worden gesignaleerd tussen uit ballingschap terugkerende Tataren en etnische Russen (Roy Lubit, Verwikkelingen op de Krim, Oost-Europa Verkenningen, augustus 1995, p. 47 - Roy Lubit is onderzoeksmedewerker aan het Russian Research Center van de Havard university).

Deze evolutie is bezig sinds 1989 : 'Sinds 1989 keren zij (de Krim-Tataren) gestaag terug naar de Krim, waar zij, tot schrik van de Russen, de grond van hun voorvaderen opeisen' (Roy Lubit, o.c., p. 45).

Uit cijfers van 1994-95 blijkt dat op dat ogenblik reeds 250.000 Tataren waren teruggekeerd naar de Krim, terwijl er nog 350.000 ballingen waren, die in aanmerking komen voor remigratie, hetgeen dus betekent dat de problemen met de jaren prangender zullen worden.

Ook in juni 1994 of 1995 laaiden op de Krim de politieke conflicten hoog op, naar aanleiding van gewelddadige rellen rondom de Krim-Tataren (Roy Lubit, o.c., p. 44).

Het citaat in de administratieve beslissing uit het Country Report van 1998 van Amnesty International, komt, rekening houdend met wat hierboven geciteerd werd en tevens met het materiaal dat de verzoekende partij aan het dossier toevoegt, erg ongenuanceerd over en (is) zekerlijk niet van aard om de feiten uit te sluiten, die de verzoekende partij heeft verhaald bij het aanvragen van zijn politiek asiel.

en doordat (zevende onderdeel) :

de bestreden administratieve beslissing het verzoek tot het bekomen van politiek asiel verwerpt, terwijl de verzoekende partij met preciesheid een beschrijving heeft gegeven van de feiten en omstandigheden ten gevolge waarvan de verzoekende partij en zijn (haar) gezin

verplicht waren de vlucht te nemen en dat zelfs al zou men aanvaarden -quod non zoals hierboven werd gepreciseerd- dat er bepaalde tegenstrijdigheden zouden voorkomen in het verhaal van de verzoekende partijen, dan nog deze tegenstrijdigheden details betrefffen, die niet essentieel zijn nu niet kan betwist worden dat de verzoekende partij effectief werd afgeperst, dat de echtgenote van de verzoekende partij met een mes bewerkt werd en meer dan een maand diende verzorgd te worden in een hospitaal, dat de winkel van (de) verzoekende partij bijna in brand werd gestoken, dat de verzoekende partijen bedreigd werden door pamfletten ondertekend door de 'Tatar National Army' en dat tenslotte de leden van de Tataarse maffia, op het ogenblik dat zij het huis van de verzoekende partij binnenvielen, in het bezit waren van de documenten die de verzoekende partijen hadden ter bewaring afgegeven op de Rechtbank, hetgeen elk afzonderlijk en zekerlijk gezamelijk, een vervolging uitmaakt in de zin van de Conventie van Genève, zijnde (de) 'the sustained or systematic violation of basic human rights resulting from a failure of state protection' (J.C. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Toronto, Butterworths, 1991, 101) en de inlichtingen gesteund op de 'recente informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (Amnesty International, Country Report 1998)', niet een dergelijke overtuigingskracht bezitten dat ze noodzakelijkerwijze het nemen van verdere inlichtingen, in het huidig stadium van de procedure zouden overbodig maken (Raad van State, 3 december 1996, T.V.R., 1997, p. 427).

Dat de Commissaris-generaal weliswaar krachtens art. 52 van de Vreemdelingenwet over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt, maar dat bewezen (quod non) contradicties op een onbetwistbare wijze de geloofwaardigheid moeten aantasten van essentiële elementen uit het verhaal van de verzoekende partijen, hetgeen in casu, zoals hierboven reeds aangetoond, in het huidige stadium van de procedure, geenszins het geval is, al ware het maar dat de verzoekende partij inderdaad bewijst dat zijn (haar) echtgenote ten gevolge van een messteek werd opgenomen in het ziekenhuis en inderdaad pamfletten overlegt met concrete bedreigingen aan het adres van de verzoekende partijen, uitgaande van extremistische Tataren (Raad van State, 28 oktober 1997, T.V.R., 1998, p. 36);

Dat zelfs moest men aanvaarden dat er contradicties zouden zijn in het verhaal van de verzoekende partij, de Commissaris-generaal dan nog verplicht is om alle elementen van het dossier in overweging te nemen en niet alleen de negatieve;

Dat zoals hierboven gezegd, niet kan betwist worden dat de verzoekende partij effectief werd afgeperst, dat de echtgenote van de verzoekende partij met een mes bewerkt werd en meer dan een maand diende verzorgd te worden in een hospitaal, dat de winkel van de verzoekende partij bijna in brand werd gestoken, dat de verzoekende partijen bedreigd werden door pamfletten ondertekend door de 'Tatar National Army' en dat tenslotte de leden van de Tataarse maffia, op het ogenblik dat zij het huis van de verzoekende partij binnenvielen, in het bezit waren van de documenten die de verzoekende partijen hadden ter bewaring afgegeven op de Rechtbank;

Dat de verzoekende partij dus wel degelijk een gegronde vrees aantoont; dat de hierboven geciteerde feiten, waarvan de verzoekende partij het slachtoffer werd inbreuken zijn op de art. 3, 7, 8, 10, 12 en 14 van de Universele verklaring van de rechten van de mens;

Dat de verzoekende partij vervolgd werd omwille van het niet-betwiste feit dat hij (zij) in Oekraïne tot de Russische minderheid behoort hetgeen een vervolging is omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging in de zin van de Conventie van Genève;

Dat de verzoekende partij tenslotte aantoont dat hij (zij) de bescherming van het land van herkomst niet kan inroepen, omwille van de verregaande corruptie in Oekraïne, meer bepaald in de Krim, en omwille van de terreuracties die worden uitgevoerd door extremistische Tatarenbewegingen al dan niet gecombineerd met maffioze praktijken;

Dat het overigens voldoende is dat de overheid geen effectieve bescherming kan bieden (Raad van State, 6 november 1996, T.V.R., 1997, 74, noot), hetgeen aangetoond wordt door de herhaalde aanslagen op de politieke en burgerrechten van de verzoekende partij, zonder dat er in al die jaren effectief iets werd ondernomen door de plaatselijke overheid.";

3.2.1. Overwegende dat, wat het eerste onderdeel betreft, de interpretatie van het woord "thuis", louter speculatief is, dubbelzinnig kan worden geïnterpreteerd en geen steun vindt in het administratief dossier; dat de door verzoeker aangehouden interpretatie niets afdoet aan de pertinentie en de draagkracht van de overige motieven waarop de bestreden beslissing steunt;

3.2.2. Overwegende dat, wat het tweede onderdeel betreft, de in de bestreden beslissing weerhouden tegenstrijdigheden blijven bestaan en niet worden ongedaan gemaakt

door de door verzoeker doorgevoerde splitsing tussen de feiten die zich zouden hebben voorgedaan “voor” en “na” zijn huwelijk met Mevrouw T. K. (zaak gekend onder het nummer G/A.86.378/XIV-10.210);

3.2.3. Overwegende dat, wat het derde onderdeel betreft, met betrekking tot de leider van een groep extremisten, die luistert naar de naam ABRAHAM, feitelijk vaststaat dat verzoeker zelf voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde: “(...) hebben me in mekaar geslagen en de inboedel van mijn winkel vernield. (...) Eén der personen kende ik, hij had de roepnaam Abraham en was een leider van een bepaalde groep extremisten (...)” (verhoorverslag DVZ van 31 juli 1998, vraag 42); dat dit onderdeel bijgevolg feitelijke grondslag mist;

3.2.4. Overwegende dat, wat het vierde onderdeel betreft, in verband met de vastgestelde tegenstrijdigheid betreffende het voertuig waarmee verzoekers echtgenote werd ontvoerd, vaststaat dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken letterlijk heeft verklaard dat “in augustus 1995 (...) mijn vrouw door vier mannen in een auto (merk Lada, model nr. 7, beige kleur) (werd) ontvoerd en meegenomen naar een bos, (...)” (verhoorverslag DVZ, vraag 42); dat deze verklaring merkwaardig is, omdat verzoekers echtgenote in dit verband verklaarde dat ze alleen was toen ze werd ontvoerd (verhoorverslag CGVS, p 2, keerzijde); dat verzoekers echtgenote zich het type wagen, waarin ze door haar ontvoerders werd gesleurd, niet meer kan herinneren (verhoorverslag DVZ, bijkomende verklaring); dat verzoeker deze tegenstrijdigheid tracht te verklaren door te stellen dat hem op het einde van het interview werd gevraagd met welke auto de ontvoering plaatsvond, terwijl hij dacht dat hem een vraag gesteld werd over zijn eigen auto, waarover hij, net vóór het stellen van die vraag, een gesprek had gevoerd met de tolk; dat verzoekers verklaring niet overtuigt, vermits uit het verhoorverslag duidelijk blijkt dat hij spontaan verklaarde in welk type auto de ontvoering plaatsvond, en dat niet blijkt dat hem hier expliciet werd naar gevraagd; dat bijgevolg het vierde onderdeel feitelijke grondslag mist;

3.2.5 Overwegende dat, wat het vijfde onderdeel betreft, wordt overwogen dat de omstandigheid of de winkel van verzoeker en zijn echtgenote al dan niet open was op het ogenblik dat het echtpaar naar de rechtbank ging, een detail uitmaakt dat, aan het asielrelaas niets bijbrengt en niets afdoet aan de globale, pertinente en afdoende motivering van de bestreden beslissing;

3.2.6. Overwegende dat, wat het zesde onderdeel betreft, de kern van verzoekers asielrelaas een zaak van afpersing is, die van gemeenrechtelijke aard is en vreemd is aan de criteria opgenomen in de Vluchtelingenconventie, dat wat verzoeker vervolgens in dit onderdeel ontwikkelt een algemene beschrijving uitmaakt van de globale politiek-etnische context, die niet wordt betrokken op de specifieke situatie van verzoeker

en zijn echtgenote, zodat dit onderdeel niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing;

3.2.7. Overwegende dat, wat het zevende onderdeel betreft, uit de analyse van de bestreden beslissing blijkt dat in een eerste deel de feiten die resulteren uit de neerslag van de verklaringen van verzoeker tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, nauwkeurig worden weergegeven; dat in een tweede deel de verklaringen van verzoeker op objectieve wijze worden onderzocht in de globale context van zijn asielaanvraag; dat bepaalde van verzoekers verklaringen door de Commissaris-generaal als ongeloofwaardig worden bestempeld; dat de vastgestelde ongeloofwaardige verklaringen onder meer betrekking hebben op het feit dat verzoeker geen bescherming zou genieten van de Russische autoriteiten; dat uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat de Commissaris-generaal verzoekers verklaringen aan een diepgaand onderzoek heeft onderworpen, aangezien de Commissaris-generaal voor zijn onderzoek een beroep heeft gedaan op objectieve informatie, met name op een rapport van Amnesty International (Country Report) van 1998 en “Country Reports on Human Rights Practices for 1998”; dat de Commissaris-generaal zijn bevindingen uitgebreid weergeeft in de bestreden beslissing; dat hij van oordeel is dat, gelet op voormelde informatie, verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zijn; dat verzoeker de door de Commissaris-generaal gedane vaststellingen tracht te ontkrachten door te verwijzen naar een aantal documenten, met name een krantenartikel uit “Argoementy i fakty” van 1997, een pamflet van het “Tatar National Army”, een fotokopie van W.P. trefwoord KRIM en een artikel verschenen in Oost-Europa Verkenningen (augustus 1995) van Roy LUBIT; dat bovenvermelde documenten van algemene aard zijn; dat deze documenten geen concrete gegevens aanbrengen omtrent de persoonlijke situatie van verzoeker; dat wat het aangebrachte pamflet betreft de herkomst ervan niet kan worden achterhaald; dat, gelet op de uitgebreide motivering, blijkt dat de Commissaris-generaal het geheel van verzoekers verklaringen zorgvuldig heeft onderzocht; dat dit zorgvuldig onderzoek de Commissaris-generaal ertoe heeft gebracht te besluiten dat de asielaanvraag van verzoeker bedrieglijk en kennelijk ongegrond is; dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker in de loop van zijn asielprocedure tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd en dit om de motieven vermeld in de bestreden beslissing; dat bijgevolg het oordeel van de Commissaris-generaal om de asielaanvraag van verzoeker als kennelijk ongegrond te bestempelen niet onredelijk is; dat de door verzoeker aangebrachte documenten geen afbreuk doen aan wat voorafgaat;

3.2.8. Overwegende dat samengevat verzoeker de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen poogt ongedaan te maken in de uiteenzetting van het enig middel; dat de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers verhoor enerzijds en het verhoor van diens echtgenote anderzijds betrekking hebben op de afpersing door de Tataarse maffia, het maffialid Abraham (of J.) en de ontvoering van verzoekers echtgenote; dat uit de samenlezing van de verhoorverslagen van verzoeker en diens echtgenote van het verhoor

voor de Dienst Vreemdelingenzaken en de notities genomen tijdens hun verhoor ter gelegenheid van het dringend beroep, blijkt dat de door de Commissaris-generaal in de bevestigende beslissing vermelde tegenstrijdigheden, steun vinden in het administratief dossier; dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de feiten, waarover verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, determinerend zijn voor de beoordeling van zijn asielaanvraag; dat het gaat om feiten die aanleiding hebben gegeven tot de vlucht van verzoeker en zijn echtgenote uit hun land van herkomst; dat het bijgevolg niet kennelijk onredelijk is dat de Commissaris-generaal de bovenvermelde tegenstrijdigheden in het relaas van verzoeker in overweging heeft genomen bij de beoordeling van de asielaanvraag en bijgevolg verzoekers asielaanvraag als bedrieglijk heeft bestempeld; dat de bestreden beslissing is genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen; dat de motivering de beslissing kan dragen en bijgevolg afdoende en deugdelijk is; dat tenslotte het oordeel van de Commissaris-generaal niet kennelijk onredelijk is, gelet op de feitelijke gegevens van het dossier; dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord geen elementen aanvoert die hetgeen voorafgaat, vermogen te ontkrachten; dat verzoeker niet verduidelijkt waarom hij het door hem bij zijn memorie van wederantwoord gevoegde stuk, dat dateert van 29 november 1999 en melding maakt van een brand, niet eerder heeft neergelegd; dat de Commissaris-generaal dit stuk op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet kende, en het bijgevolg niet kon betrekken bij de beoordeling van de asielaanvraag; dat voormeld stuk derhalve niet dienstig kan worden aangevoerd; dat bijgevolg het enig middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien november tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. VAN LIMBERGEN. **D. MOONS.**